

at faa en klar Afgørelse af Spørgsmaalet, og jeg vilde formene, at i det Øjeblik, det kan konstateres, at disse Udlændinge, om end i ringe Grad, driver borgerligt Erhverv ved at have Pensionærer, bør de underkastes personlig Beskatning. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister og til det eventuelle Udvalg at overveje, om der ikke kunde indsættes en Bestemmelse i Loven, der hjemlede Kommunerne Ret til at beskatte disse Mennesker, og hvis ikke dette lader sig gøre, henstiller jeg til den højtærede Indenrigsminister, at der gives et imødekommende Svar paa den Henvendelse, som jeg forventer snart vil komme fra de interesserede Kommuner.

Bojsen: Det forekommer mig, at vi naar vi lovgiver for Kommunerne, skulde tage det Hensyn til alle de Lægfolk, der sidder som Medlemmer af Sogneraad, til Dels ogsaa af Byraad, at vi affattede Lovene saaledes, at de blev tydelige og forstaaelige og lette at praktisere. Vor tidligere Lovgivning paa det kommunale Omraade var efter min Mening i denne Henseende langt heldigere end de Love, vi har faaet i den senere Tid, og end det Lovforslag, der her foreligger. Hvis man vil have et Eksempel paa Utydelighed, saa skal jeg henvise til det foreliggende Lovforslags § 14. Jeg tror ikke, at der er ret mange Sogneraad, som fortolker denne paa samme Maade, og jeg kender Sogneraadformænd, som har siddet i Timevis og grundet over, hvad Meningen var. Bestemmelsen er omtrent den samme som den tilsvarende i Loven af 15. Maj 1903, Paragraffen er lidt forandret, men den er lige saa utydelig som den gamle Paragraf.

Hertil kommer, at den kommunale Beskatning efterhaanden gøres indviklet. Ved Loven af 1903 indførtes et Dobbeltssystem, nemlig to Lister. Vi har Skatteprocentlisten og Ligningslisten, og Sogneraadene skal affatte begge Lister. Men det er, som bekendt, ikke en enkelt Liste, der skal affattes, der skal affattes en hel Række af Lister, som efterhaanden skal lægges frem til Eftersyn rundt omkring. Det er et uhyre Arbejde for Sogneraadene, og det gøres uforment indviklet. Nu sagde man i 1903, at Grunden til hele dette Dobbelt-system for den mellemkommunale Beskatning var, at man i Erhvervskommunen skulde bruge en anden Procent, nemlig Skatteprocenten, i Stedet for Ligningsprocenten. I det foreliggende Lovforslag bestemmes det nu, at Ligningsprocenten ogsaa skal anvendes overfor Erhvervsskatten.

Jeg synes da, at det laa saa grumme nær at komme bort fra hele dette Dobbelt-system. I København og paa Frederiksberg har man kun Skatteprocenten. Hvorfor skal man da baade have Skatteprocenten og Ligningsprocenten ude i Land- og Købstadkommunerne? Naar det nu er blevet foreslaaet, at Ligningsprocenten skal bruges ved Beregning af, hvad Erhvervskommunen skal have, saa synes jeg, at det laa nær kun at have een Skatteprocent — vi kunde kalde det een Skatteprocent over hele Linien. Jeg ved, at man siger, at der nu tages Hensyn til, at der ogsaa overfor Aktieselskaberne bruges een Skatteprocent, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at det vilde være meget nemt at ændre det saaledes, at man over hele Landet kun havde een Liste at affatte, nemlig Listen over Skatteprocenten, og saa kom helt bort fra dette Dobbeltssystem.

Hvad § 14 angaar, er der en Ventil, som dannes af § 15, og som gaar ud paa, at naar Kommunerne kan enes om at afgøre deres Mellemværende om de omhandlede Beskatningsforhold „paa anden regnskabsmæssig Maade end den i de nævnte Paragraffer foreskrevne, kan Indenrigsministeren tillade dette“. Jeg vil henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, om det ikke kunde rettes, saa man dog ikke behøvede i hvert enkelt Tilfælde her at søge til Indenrigsministeren. Indenrigsministeren kan jo have nok at bestille endda. Naar to Kommuner er enige om, hvordan deres Mellemværende skal afgøres, behøver man da virkelig ikke at søge Tilladelse til at afgøre det hos Indenrigsministeren. Der skulde her blot staa, at saa kunde det tillades.

Der er indført en Bestemmelse i dette Forslag, som jeg for Resten sætter Pris paa, nemlig at der for hvert Barn, en Skatteyder har, skal fradrages 100 Kr. I den gamle Lov stod der kun, at der skulde tages Hensyn til et stort Børnetal. Jeg tror, det vilde være rigtigere at have en stigende Skala der. Der staar i den gamle Lov: en stor Børneflokk, og det er meget rigtigt, at de Forældre, der har en meget stor Børneflokk, har langt haardere ved at forsørge deres Børn end de, der kun har et eller to Børn. Jeg havde kunnet tænke mig, at man der kunde have indført en Stigning, saaledes at jo flere Børn der er, skulde der være et højere Tal. Man kunde jo lægge 10 eller 20 til, altsaa indrette Fradraget efter en stigende Skala.

Jeg vilde ønske, at det kommende Udvalg vilde befitte sig paa det, jeg be-